

бжджцето. Злополучната Троя ще падне, рече той; но тя не ще да падне освѣнь когато бжде нападнхта отъ тогози който обладава стрѣлытъ на Херкулеса: този человекъ не може да са иецѣри освѣнь когато доде подѣ стѣнытъ на Троя; дѣцата на Ескулапа ще го иецѣрѣхтъ.

„Въ тѣзи минута азъ осѣтихъ сърцето си раздвоенно; въсхищавахъ са отъ простодушието на Нептолема и отъ довѣріето съ което той ми даде назадъ лжка; но не можяхъ еще да са рѣшж ако трѣбаше да устжпѣж на Одиссея; и единъ неумѣстенъ срамъ ма въспираще. Какво ще каже свѣтътъ за мене, мисляхъ азъ въ себеси, като ма види съ Одиссея и съ Атридытъ.

Когато азъ са намѣрвахъ въ таивози недоумѣніе чувамъ внезапно единъ свѣрхчеловѣческій гласъ: виждамъ Херкулеса въ единъ свѣтелъ облакъ; той бѣ обиколенъ отъ свѣтозарнытъ лучи на славата. Азъ лесно познахъ суравытъ му черты, снажното му тѣло и простыя му нравъ; но той имаше едно великолѣпие и величіе които никога не бѣхж са показвали до толкози въ него когато той истребяше чудовищата. Той ми рече:

„Ты чувашъ и видишъ Херкулеса. Азъ оставихъ высокыя Олимпъ за да ти възвѣстѣж повелѣніята на Юпитера. Ты знаешъ съ каквы подвигы азъ добыхъ безсмъртіето: ты трѣба да отидешъ съ сына на Ахилла, за да вървишъ по мойтъ стжкы въ шжтя на славата. Ты ще са иецѣришъ и ще понижешъ съ стрѣлытъ ми Париса виновника на толкози злины. Подиръ преземаньето на Троя, ще проводишъ богаты корысти на Піанта, твоя баща, на гората Ета; тѣзи корысти ще са положжтъ на гроба ми като паметникъ за побѣдата добыта съ мойтъ стрѣлы. И ты, о сыне Ахилловъ! обѣявамъ ти че не можешъ безъ Филоктита, нито Филоктитъ безъ тебе. Идете прочее като два льва които на едно търсежтъ своята корысть. Ще проводѣж Ескулапа въ Троя за да иецѣри Филоктита. Но предѣ сичко, о Гърцы почитайте и пазете религіята; сичкото друго умира, само тя остава безсмъртна.

„Като чухъ тѣзи думы, азъ извикахъ: о желаемый день! сладка свѣтлина, ты пакъ възсіявашъ подиръ толкози години! Покорявамъ ти са, трѣгвамъ като са простижъ съ тѣзи мѣста. Сбогомъ мила пещеро. Сбогомъ